

med 100 skarpe skud, 1 revolver kaliber .38 med 50 skud stjålet fra en hjemmевærnsmand ved et indbrud. (Kilde: B.T. 30. september 1989). Våbnene er senere fundet. Listen behøver for det pågældende tidsrum ikke være komplet.

»Såfremt våbnene er opbevaret i hjemmet, skal man ikke afvente klarsignal fra politisk hold, før forsvarskampen kan indledes, ligesom der er risiko for, at fordeling af våbnene i en krise vil blive opfattet som et voldsomt optrappende skridt.«

Allerede i dag har hjemmевærnet 3 beredskabsgrader. Disse er: 1) Fredsberedskab, 2) Skærpet opmærksomhed og 3) Hjemmевærnet på plads. Skærpet opmærksomhed indebærer, at personel og enheder gør sig klar til – på ordre og uden yderligere varsel – at kunne indsættes til løsning af de i forvejen udpegede og indøvede opgaver i lokalområdet. Full aktivering af hjemmевærnet – Hjemmевærnet på plads – sker som en integreret del af forsvarets beredskabsystem. Ordren til fuld aktivering af hjemmевærnet gives i dag kun af forsvarschefen efter indhentet bemyndigelse hertil fra forsvarsministeren. Allerede i dag forudsætter en fuld aktivering af hjemmевærnet således en politisk beslutning, og allerede i dag vil beredskabsgraden »skærpet opmærksomhed«, hvorunder SF forudsætter våbnene fordelt, såfremt forslaget vedtages, kunne betragtes som et optrappende skridt. Men forslagsstillerne antager, at Warszawapagten har kendskab til, at hjemmевærnet er et decideret lokalforsvar, og anser derfor denne frygt for ubegrundet.

»Det bliver enormt dyrt at skulle sikre de mange våbenkamre og depoter mod tyverier.«

Forslagsstillerne vil ikke afvise, at der skal afsættes visse midler til sikring af depoter, men må understrege, at debatten herom voldsomt overdriper problemet. Det kan næppe være ukorrekt at antage, at luftværnskanoner, luftværnsmaskingevæbner og antitankvåben samt skarp ammunition hertil og til hjemmевærnets øvrige våben i forvejen opbevares på betryggende vis. Det fremgår endvidere af de skriftlige og mundtlige besvarelser, som Folketingets Forsvarsudvalg fik efter det tidligere omtalte tyveri på Farum Kaserne den 2/10 1986, at et mere intensivt tilsyn i form af enten elektronisk overvågning, vagt eller patruljevirkosomhed ville blive iværksat. Nu 3 år senere må det forudsættes, at dette for længst er sket.

Når de fremførte argumenter ikke holder vand, hvad er så den egentlige årsag til, at hjemmевærnet stædigt fastholder, at det er helt afgørende for opretholdelse af hjemmевærnets virksomhed, at personel har ret til at opbevare våbnene i hjemmet? Forslagsstillerne nægter at tro, at årsagen er: »Folk vil

simpelt hen ikke være i hjemmевærnet, hvis de ikke må have deres våben hjemme«, som major i hjemmевærnet H. Nørgaard Rasmussen udtalte til Dagbladet Djursland den 15. august 1989. SF nægter at tro, at hjemmевærnets personel består af folk, der er så våbenfikserede, at det er deres vigtigste motiv til medlemskabet.

Nej, den egentlige årsag finder man ved at gå tilbage i historien til hjemmевærnets rødder i den kolde krig. Hjemmевærnet indgik – som de norske »Stand Behind«-grupper – som et element, der kunne sættes ind imod et pludseligt kommunistisk kup som forløber for en sovjetisk invasion. Frygten herfor var – om end næppe begrundet – meget afgørende for dansk indlemmelse i NATO.

At det forholder sig således, og at frygten for et kup fortsat optager tankegangen i hjemmевærnet, kan ses af den kendsgerning, at det enkelte hjemmевærnsmedlems ammunitionsbeholdning, indtil SF pegede på dette forhold i august 1989, systematisk blev omtalt som »kupammunition«. Ganske vist hedder det korreksende fra forsvarsministeren i et svar af 29. september 1989, hvor ministeren i øvrigt afviste at oplyse Folketinget om størrelsen af medlemmernes beholdning af såkaldt »kupammunition«, selv om enhver i aviserne ved de gentagne tyverier har kunnet læse, hvor stor ammunitionsbeholdningen er, at »den omtalte ammunition benævnes i øvrigt beredskabsammunition«.

Det er imidlertid ukorrekt. I svar på spørgsmål 58 af 13. januar 1988 fra forsvarsministeren hedder det således: »Den nuværende ordning med opbevaring af våben og kupammunition hos den enkelte har været en forudsætning i bestemmelsen i anordningen . . .« Det hedder ligeledes i en henvendelse fra Hjemmевærnskommandoen til hjemmевærnets chefer af 3. juni 1983 om regler for opbevaring af våben og ammunition i hjemmet, punkt 2:

»Våben skal opbevares med en vital del udtaget, der sammen med kupammunitionen opbevares særskilt – om muligt under lås.«

Men er det rimeligt i 1989 fortsat at fastholde frygten for et pludseligt kommunistisk kup, eller hører denne tankegang til i den kolde krig? Og er det fortsat rimeligt, at hjemmевærnet agerer, som om verden ikke var forandret blot den mindste lillebitte smule siden 1948?

SF mener, at det er på tide at ophøre med at lade den kolde krig i 50'erne være styrende for handlinger i nutiden. De, som fortsat fastholder, at hjemmевærnets våben bør opbevares i hjemmet, pådrager sig et særdeles tungt ansvar for de uundgælige ulykker, forbrydelser og selvmord, som bliver resultatet heraf.